

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **D. Ch.**, zastoupeného zákonnou zástupkyní S. K., právně zastoupeného Mgr. Zbyňkem Stavinohou, advokátem se sídlem v Brně, Joštova 4, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2005, č. j. 36 Az 45/2004 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 9. 1. 2004, č. j. OAM-6457/VL-09-ZA09-2003, nebyl stěžovateli z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítl stížní důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdůraznil, že krajský soud i správní orgán nesprávně zhodnotily situaci stěžovatele, neboť jeho matka je na Ukrajině ohrožována, její sociální situace je velice vážná a podmínky pro život stěžovatele naprosto nevhodné. Dle názoru matky stěžovatele jsou zde podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů či dle ust. § 12 zákona o azylu.

Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém popřel oprávněnost této stížnosti, neboť se domnívá, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i krajského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Uvedl, že zákonná zástupkyně stěžovatele nikterak nekonkretizovala své žalobní námitky ve vlastní věci, proto její stížnost zamítl Nejvyšší správní soud dne 14. 4. 2005 jako nedůvodnou. Správní orgán zdůraznil, že nezjistil důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Matka stěžovatele podala dne 11. 12. 2003 jeho jménem návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 22. 12. 2003 byl s matkou stěžovatele veden pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Zákonná zástupkyně stěžovatele uvedla, že žádá o azyl z důvodu sloučení rodiny, protože celá rodina žije v České republice. V případě návratu by měl její syn stejné problémy jako dospělí, tedy vydrání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. S ohledem na konstrukci stížních bodů, které jsou pouze obecnými tvrzeními stěžovatele bez uvedení konkrétních důkazů či podkladů pro důvodnost jeho tvrzení, Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht’ si každý střeží svá práva“. Stěžovatel proto nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že v předchozím řízení došlo k nesprávnému výkladu pojmu pronásledování či že stěžovateli nebyl udělen azyl dle ust. § 14 zákona o azylu, neboť sám ve své kasační stížnosti neuvádí žádné skutečnosti či důvody zpochybňující jak úvahu správního orgánu, tak i soudu. Nejvyšší správní soud si je v souzené věci vědom úzké propojenosti řízení stěžovatele s řízením jeho matky, S. K., které rozhodnutím ministra vnitra ze dne 22. 1. 2003, č. j. OAM-190/AŘ-2002, bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu ze dne 29. 11. 2001, č. j. OAM-7256/VL-07-ZA03-2001, o neudělení azylu. Vzhledem k okolnosti, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 4. 2005, č. j. 2 Azs 274 / 2004 – 49, shledal nedůvodnou i její kasační stížnost, je v souzené věci nutno konstatovat, že ani stěžovatel, který odvozuje své azylové důvody od důvodů své matky, nebyl pronásledován podle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu a rovněž zde nebyl důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení mu azylu dle ust. § 14 cit. zákona. V dalším Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí krajského soudu, které podrobněji rozebírá jednotlivé skutečnosti. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že úvaha jak správního orgánu, tak

i krajského soudu o nedůvodnosti stěžovatelovy žádosti o azyl byla provedena zcela v rámci zákona; z tohoto důvodu je kasační stížnost stěžovatele nedůvodná.

Za těchto okolností přezkoumal Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu v intencích ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznnesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu